

Historie Árijů aneb Velký exodus

Odkud se vzaly moderní lidské rasy? Jak se rozšířili po Zemi? Co mají společného Rusové a Peršané, Hinduisté a Skythové? Kde a jaká byla pravlast legendárních Árijů?

Na tyto a další otázky týkající se dávné historie našich předků přišly odpovědi ve snu.

...Zdá se mi, že letím vysoko nad zemí.

Dole je Ural. Jenže ne takový, jaký je teď, ale jaký byl před mnoha tisíciletími. Tehdy to byly Ripejské hory, jak bylo řečeno - vysoké, s ostrými štíty, zasněženými vrcholky, zelenými svahy. Prudké říčky se ženou soutěskami, hučí vodopády. Letím na sever. Je tam teplo. Vnitřní hlas říká, že to bylo před biblickou potopou a změnou geografických pólů. Vegetace je bujná, subtropická. Ve větrových stromů poletují ptáci. Po svazích skáčou horské kozy a jeleni. Čím dále na sever, tím je tepleji a hory jsou vyšší a vyšší. Na slunci se třpytí a hrají barvami.

V hlubokých lesích vidím chlupaté člověku podobné bytosti. Jsou to Yettiové či sněžní lidé. Žijí zde a starají se o zvířata. Jeden z nich nese obrovský svazek trávy a větviček s listím, aby nakrmil nemocnou laň s vyvrtnutou nohou. Yetti se jí navíc snaží nohu napravit. Leží tu také jelení mládě. Yettiho srst je hustá, hnědého zabarvení. V těchto horách žijí také medvědi.

V temných roklích jsou jeskyně. Skrývají se v nich podivná stvoření. Jeden z nich má zvířecí tlapy a ocas, ale z lopatek mu vyrůstají blanovitá křídla. Místo šupin mají peří jasně ryšavé a rudé barvy. Tlama vypadá jako dinosauří tlama, jen má zobák. Zobák je kupodivu plný malých zubů. Krk je dlouhý s výčnělky jako u dinosaurů. Je to gryf. Vnitřní hlas říká, že tyto tvory stvořili lidé, pravděpodobně Atlantáné, podobně jako kentaury, rusalky a další. Gryfové útočí na jiná zvířata a jsou velmi zlomyslní. Hlavně před nimi Yettiové ochraňují lesní zvířata.

...Prolétám nad štíty severních hor. Otevírá se přede mnou velké, rozlehlé moře. Zde vidím sedm ostrovů, které jsou navzájem propojeny. Tvoří kontinent, ale s velmi členitým pobřežím. Tato země jako by pokračuje horským hřebenem. Táhne se přímo na sever.

Vše je pokryto zelení. Shora je vidět, že mezi touto zelení se nachází města. Jsou soustředná a mají kruhový tvar. Ze středu každého města vychází záře. Ale největší sloup světla vychází ze severu z obrovské hory, která je na největším ostrově.

Nejvyšší hora má vrchol ve tvaru pyramidy, který září jakýmsi zvláštním světlem. Mění barvy od zlaté až po oslnivě bílou. Na úpatí hory se nachází

obrovské město kruhového tvaru. Hlavou mi probleskne, že tato hora se jmenuje „Haraméru“ nebo „Méru-Alatora“.

Pohled na horu Méru, Hyperborea

Pravděpodobně se jedná o indickou horu Méru. Hovoří o ní také Avesta starých Peršanů a je to také „Alatyr - bílý, hořlavý kámen“, o němž se zmiňují slovanské Vědy.

V tomto městě žijí lidé. Jsou poměrně vysokého vzrůstu, pevné tělesné konstrukce a mají vlnité vlasy. Někteří z nich mají rusou barvu, jiní kaštanovou. Muži mají husté vousy, ženy jsou kulaté v obličeji. Všichni mají velké, kulaté oči. Jsou zlatavé, ale najdou se i tmavě modré, hluboké. Mezi obočím si lze lehce všimnout jakéhosi výčnělku, možná je to „třetí oko“. To, čemu říkáme jóga, je zde velmi rozvinuté. Někteří lidé umí chodit ve vzduchu jako po zemi, komunikují telepaticky.

Nosí zde lehké perleťové látky podobné hedvábí. A nikdo nechodil bez opasku. Muži si látku omotávali kolem beder a zbytek zastrkovali za opasek protahující ho mezi nohama. Bylo to něco jako indické dhóti. Ženy nosily dlouhé šaty bez rukávů, které jim spadaly až na paty. Splétali si vlasy do mnoha copánků a z nich už splétali dva široké copy. Na hlavách měly zlaté diadémy velmi jemného zpracování.

Ulice ve městě jsou osázené zelení. Je zde mnoho palem a vinné révy. Mnoho střech domů má vrcholky připomínající lotosové pupeny. Některé budovy připomínají indické chrámy, jiné mají ploché střechy a cimbuří. Okenní otvory jsou lomeného tvaru jako v orientální architektuře.

Všimla jsem si, že jsou zde sloni. Bylo řečeno, že zde lidé žijí 1000 let a nestárnou, neválčí se zde a právě tuto zemi Řekové nazývali Hyperborea.

Na východ od ní se rozkládaly země obývané lidmi mnohem menšího vzrůstu s úzkýma očima a žlutou pletí. To jsou předkové moderní žluté mongoloidní rasy. Vnitřní hlas mi říká, že Hyperborejci, předkové Árijců, pocházeli ze směsice rasy obrů s bronzovou kůží, kteří přišli z Marsu - Tellurijců, a bledých vysokých Atlantánů, o nichž psal Platón. Stejně tak žlutokožci s úzkýma očima pocházeli ze smíšení Lemurijců a obrů s bronzovou kůží. A s přídavkem árijské krve se z nich stala moderní žlutá rasa Číňanů, Japonců a dalších, která stejně jako Árijci sestoupila ze severu na jih po Velké potopě a zalednění.

Hyperborejci nejedli maso a živilo se pouze ovocem. Pro udržení dlouhověkosti pili zvláštní nápoj, který je v indických mýtech známý jako „amrita“.

...A hle, před očima je zcela jiná doba. Póly se již posunuly, Atlantida zanikla a přes Zemi se přehnala Celosvětová potopa. Tak to bylo řečeno. Tam, kde byla velká hora Méru, nyní byl severní pól. V hoře však stále zůstávala spousta světelné energie, kterou jí dodával tajemný magický krystal v jejích útrobách. Stejný krystal se nacházel i daleko na Sibiři, také tam bylo energetické centrum. Nyní bylo toto místo nalezeno. Je to vesnice Okuněvo (Omská oblast).

Pomocí krystalů byla naše planeta v dávných dobách zachráněna před zničením, když došlo k velké katastrofě a Atlantida zanikla.

Energie krystalu zahřívala zbývající ostrov Hyperboreje. Tady je zatím ještě teplo.

Vidím bujnou vegetaci, spoustu krásných ptáků. Žijí tu i zvířata: sloni, medvědi, jeleni, vlci, tygři a další. Kolem se vznášejí obrazy hustých panenských lesů. Kvetou krásné květiny, k jejich vůni přilétají včely a motýli, cvrlikají ptáci s dlouhými a ladnými ocasey. Připomínají rajky. Někteří ptáci mají hlavu podobnou hlavě krásné ženy, ale velmi vzdáleně.

Kolem této oázy se rozprostírá zamrzlé moře. Jen podél pobřeží to ještě šplouchalo. Dále je vše bílé od sněhu a ledu. Nyní se vše změnilo: na obloze - nehybná Polární hvězda, půl roku svítí slunce a půl roku vládne polární noc. Ale to je na ostrově nepostřehnutelné, vždyť záře z hory vytváří pocit dne. Tady je země věčného světla. Ačkoli někdy lze vidět i polární záři.

Brzy se však lidé již nemohou ohřát a rozhodnou se odejít do jiné dimenze. Předtím se část lidí (nebo kmen) vydala na jih. A jejich cesta vedla přes Ripejské hory. Ti, kteří zůstali, nějak zvýšili záření hory a to zaplavilo svým světlem celý ostrov, města, lesy, zvířata a ptáky, stavby podobné pyramidám, ale s konkávním povrchem. V této světelné mlze nebylo nic vidět. Byla jsem daleko a pozorovala ze strany. Když se opar rozplynul, ostrov byl holý - souvislý kámen. Rychle ho zaplavil oceán, který byl do té doby také zadržován silou krystalu. Obrovská vlna

pohnula již vytvořenými ledovci (zmrzlou vodou Velké potopy) a ty se plížily dál na jih do hlouby euroasijského kontinentu.

Ale zpět k těm, kteří se vydali na jih soutěskami a údolími Ripejských hor.

Hned na začátku cesty se rozdělili. Někteří z nich se vydali východněji, přes Sibiř. Společně s opičím národem, Yetti, se vydali směrem k sibiřskému energocentru. Bylo řečeno, že vůdcem Yettiů byl Hanuman a lidi vedl Ráma. Byl to příbuzný hlavy rodu Áry (Árije), který se s částí svého lidu vydal přímo na jih, tam, kam se táhly Ripejské hory.

Lidé z klanu Áry s sebou nesli kus velkého magického krystalu, který dostali v Hyperboreji, a pomocí něho se zahřívali.

Byla velká zima. Na vrcholcích hor se ze severu hromadí ledovce. Vpředu je obrovská zkáza: ledovec smetl jeden z vrcholů. Hory stojí jako po pás v ledu. Jižněji je o něco tepleji. Už je vidět zemi zarostlou trávou. Někde se vměstnaly pokřivené stromky. Tu a tam se naklánějí drsné skály.

Lidé se vlečou, hnáni snem o teplých jižních krajích. Jsou podsadití a vousatí. Nosí teplé oblečení z kůže, plsti, vlny. Oblečení připomíná bundu podobnou kožichu z ovčí kůže. Byla přepásaná. Na hlavách nosili kapuce nebo čepice obrácené naruby kožešinou dovnitř, na nohou široké teplé kalhoty, vysoké boty z plsti, kůže nebo vlčí kožešiny.

Ženy mají také kalhoty, ale jejich ovčí kožichy jsou delší než u mužů. Mnohé z nich si stále pletou copánky jako ve své severní domovině a nosí zlaté čelenky. Podmínky jsou však velmi drsné. Lidé jsou neustále v pohybu. Vedou s sebou ovce, koně, voly. Jedou vozy, kola a ližiny skřípou.

Na rozmrzlých místech se objeví tábor a lidé čekají na zbytek karavany, která se táhne desítky až stovky kilometrů. Stanové tábory jsou postaveny do kruhu, jako se kdysi stavěla města. Zde odpočívají, jedí a konají porady: kam a jak dál jít.

Vnitřní hlas pravil: *„Takto lidé sestupovali dolů po Uralu, dokud nepřišli do stepí. Cestou se mnohé rody odtrhly a usadily, jiné pokračovaly v cestě, která trvala staletí, ba tisíciletí, protože lidé se zastavovali, usazovali na nových pozemcích, žili na nich více než jedno století, zasévali obilí, sklízeli úrodu, a pak, hnáni zimou a hledáním nových pastvin pro zvířata, se znovu vydávali na cestu. A rozdrobili magický krystal na mnoho kousků, aby se všechny rody mohly podělit rovným dílem, protože některé odešly a jiné zůstaly.“*

...Zdá se, že od začátku Velkého exodu uplynula dlouhá doba. Znovu ty lidi vidím. Připravuje se jídlo - beraní maso. Muži sedí v kruhu. Pijí chmelový nápoj z medu, ječmene, mléka a nějaké rostliny. Někdy se přidává šťáva z muchomůrky. Všichni pijí nápoj z jedné misky a předávají si ji v kruhu. Tato miska je zlatá a má

podobu velké naběračky s hrdlem a rukojetí. Miska připomíná ptáka: hrdlo je vyrobeno jako ptačí zobák, rukojeť jako jeho roztažený ocas, po stranách jsou vyražena křídla a po okraji misky-bratiny jdou reliéfní postavy lidí a koní. Miska se sedmkrát otočí po kruhu a pokaždé se naplní až po okraj.

Árijové v Ripejských horách

U ohně sedí mladý muž s hustým plnovousem. Za zády má toulec se šípy, luk a u pasu krátký meč. Je veselý a povídá si se soukmenovci.

Najednou se cítím být ním. Vedle mě je moje stará matka s dlouhými copy a bráška, úplně ještě kluk. Žvýkám tuhé maso. Zase všem dávají chmelový nápoj. Má zlatavou barvu slunce a nakysle sladkou chuť (pravděpodobně jde o stejný nápoj, kterému se v Indii říká „soma“, v Persii „hauma“ a ve slovanských Védách „surica“). Začalo být veselo. Tady je náš vůdce - patriarcha.

Žil tam daleko na severu od nepaměti, všechno si pamatoval a sepisoval dějiny našeho národa. Nikdo si nepamatoval, jak dlouho žil na světě. Měl syny, vnoučata i pravnoučata. Synové byli také velmi staří. Tento stařík si pravděpodobně pamatoval mého praprapraděda a další předky. Byl šedivý jako sníh, měl dlouhé zapletené vlasy a vousy. Chovali se k němu velmi uctivě. Někdo ho oslovil a já si pamatuji jeho jméno - Ara (pravděpodobně to byl samotný legendární Árij, praotec Árijců). Byl to on, kdo nás vedl na jih.

Začal zpěvavě předčítat starobylé texty našich dějin. Sám si je zapisoval, nebo spíše vyřezával na pevné desky. Nejstarší desky byly přineseny ještě z daleké severní země. Byly tam i klubka se starodávným magickým uzlíkovým písmem.

Chmel o sobě dával vědět. Písně staříka jako by ožily (třebaže jsem nerozuměla jazyku). Před očima se mi začaly objevovat živé obrazy: hora Méru-Alatora, pohádkové ostrovy utopené v zeleni, přepychové paláce...

Musím ale říct, že tyto obrazy byly mnohem fantasknější a neskutečnější než ty, které jsem viděla předtím. A polární záře zde vypadala spíše jako duha. Zřejmě tento muž, kterým jsem byla, neviděl na vlastní oči tu zemi, neviděl polární záři, a tohle už byly vjemy vycházející z toho, co slyšel od starého patriarchy.

Už si nepamatuji jak, ale vidím se, jak jedu na koni. Znovu cestujeme, ale na západ. Před námi je Ra-řeka, jak říkají. Pamatovala jsem si jen toto slovo, i když ten, který jsem byla, také něco říkal. Tu jsem viděla hory, které se nyní jmenují Žiguli. Za nimi, na jihu, hned začíná dlouhé a úzké moře (rozlévající se Kaspické moře). Tady vylétám z člověka a vidím všechno ze strany.

Ledovce již ustoupily. V horách je kruhové město, kdysi vyhřívané krystalem, ale i odtud už lidé odešli. I oni byli z té severní země, ale odešli dřív než Árijové, hned jak se Země obrátila.

Bylo řečeno, že zde, u řeky Ra-Volhy, se árijské kmeny rozdělily. Část z nich odešla na východ - do Střední Asie a pak přes území dnešního Afghánistánu do Indie, kde se připojila ke kmenům táhnoucím Sibiří pod vedením Rámy. Cestou se také usazovali a dali vzniknout Uzbekům, Tádžikům, Paštunům a dalším kmenům. Tak pravil vnitřní hlas.

Jiní spolu s patriarchou Árijem putovali po proudu řeky a mořském pobřeží do dnešního Íránu. Tam došel i Árij. V té době už z krystalu zbyl jen malý kamínek, který byl vložen do Árijova prstenu. Potomci Árijů se na tomto území usadili a začali se nazývat Íránci.

A hlas stále hovořil: *„Během Velkého exodu se usadilo mnoho rodů a kmenů, které založily nové národnosti. O tisíce let později, když už tam byla perská mocnost a indické státy, se některé z kmenů, které se usadily podél cesty, znovu přesunuly na východ, ale to už se tam setkaly s dalšími kmeny mongoloidní rasy, které také přišly ze severu.*

I oni se již smísili s Árijci, kteří přišli před nimi. Byli to Turkuti. Začali vytlačovat novou vlnu osadníků na západ a následovali je do stepí u Donu a v oblasti Černého moře. Celé toto smíšené obyvatelstvo byli Skythové. Vlna osadníků se dostala dokonce až do Karpat. Roztroušené kmeny, bojující s Turkuty, se postupně usadily na území dnešní Ukrajiny, Polska, Běloruska a Ruska, na Balkáně, smísily se s dříve zde usazenými árijskými rody a daly slovanské kmeny. Z různých turkických kmenů, které se sem rozutekly, se stali Hunové, Pečeněgové, Polovci, Chazaři a další.“

...Taková historie Árijů a dalších národů, příběh Velkého exodu a Velkého stěhování národů popotopního světa, byla vyprávěna ve snu. Snad odhalí některá tajemství původu a osídlení národů na euroasijském kontinentu.

Zapsala Valeria Kolcova 08.09.2012